

ler om – ja, så falder hammeren, og de risikerer at miste næsten 900 kr. om måneden.

Selv om de lever op til alle lovens krav om at deltage i, hvad de nu bliver budt, så sættes ydelsen alligevel ned efter 9 måneder på kontanthjælp. Det kaldes tilpasning til SU-niveau, men det er en ringe tilsløring af, at der er tale om en økonomisk straf. Det skal jo ikke glemmes, at SU-modtagere trods alt har mulighed for at arbejde ved siden af deres SU uden modregning, og den går ikke, når man er på kontanthjælp. Der klipper de jo éns kontanthjælp, hvis man begynder at tjene penge ved siden af.

Endelig og ikke mindst åbnes der nu op for, at kommunerne kan dømme folk med ringe tilknytning til arbejdsmarkedet helt ude. Det handler om det såkaldte forklædetillæg, som gives til ægtefællen i stedet for kontanthjælp. Det er ikke ubegrundet at frygte, at kommunerne vil benytte lejligheden til stramning af rådighedskravene. Og der er jo mange penge at spare: 8.000 kr. om måneden for hver person, hvor kontanthjælpen erstattes af et forklædetillæg.

Vi hører gang på gang, at de nedsatte ydelser skal styrke kontanthjælpsmodtagernes incitament til at arbejde. Problemet er bare, at der ikke er nogen direkte sammenhæng mellem de såkaldte økonomiske incitamenter og så det, at folk kommer i arbejde.

Det er jo ikke nok, at man som arbejdsløs gerne vil have et arbejde. Det er jo en betingelse, at der faktisk også er arbejde at få, og problemet bliver i øvrigt sat endnu mere på spidsen af den stigende arbejdsløshed, som vil gøre det endnu sværere for de berørte personer at få sig et arbejde. På bundlinjen må vi konstatere, at der er tale om en økonomisk afstraffelse af mennesker, som i forvejen har det økonomisk meget svært.

Alt i alt er der tale om, at de berørte kontanthjælpsmodtagere bliver frataget 200 mio. kr. om året. Det er asocialt, og det kan ikke siges tit nok. For dem, der rammes, kan det ikke være let at forstå, hvad det er, der foregår her i salen.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Jeg har svært ved at finde nogen sammenhæng i Enhedslistens politik. Her behandler vi nogle forslag, som reducerer en lang række støtteordninger til virksomhederne til nogle ganske få, og så brokker Enhedslisten sig over, at de her forslag anvender virksomhedspraktik og den slags.

I sidste uge var Enhedslisten med til at støtte et forslag her i Folketinget, hvor man ville for-

gyldte de virksomheder, der ansatte akademikere. Hvad er forskellen på de to former for aktive-ring? Her smurte man virkelig virksomhederne med enorme tilskud, og i dag tager man afstand fra det hele.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Hvis ikke fru Pernille Rosenkrantz-Theil er klar over det, så vil jeg gerne oplyse, at Socialdemokratiet ikke er i regering mere, desværre. Men det er dog en besynderlig taktik/teknik, hvad man nu kan kalde det, at bruge stort set halvdel af sit ordførerindlæg på at angribe Socialdemokratiet. Det er selvfølgelig helt i orden, men jeg synes, adressen skulle have været regeringen, for der var en lang række ting, som vi var enige om.

Nogle af de redskaber, vi lavede sammen, som Enhedslisten også støttede Socialdemokratiet i, har den borgerlige regering fjernet. Det hjælper jo lige lidt, at vi var faldet på halen og ikke havde været med til at sikre det niveau, vi nu har nået, og dagpengeperiode osv. osv., stort set alle a-kasse-reglerne. Også det, at vi får flere ledige, og at de unge mellem 25 og 29 år ville komme ned på halve dagpenge, det har vi jo sikret ikke er sket.

Derfor vil jeg godt sige, at jeg går ud fra, at også Enhedslisten fremover vil være med til at sørge for, at det kan svare sig både at være forsikret og organiseret i Danmark. For hvis ikke det er tilfældet, så falder hele fundamentet væk for den danske aftalemodel, hvor vi har to parter, der indgår aftaler på arbejdsmarkedet. Så er der kun én part tilbage, og det bliver ikke fagbevægelsen.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Lad mig starte med hr. Bjarne Laustsen. Jeg kan da godt fortælle, hvorfor jeg bruger halvdel af min ordførertale på det. Det er, fordi jeg ved, at de ord ville være fuldstændig spildt på regeringen, fuldstændig. Jeg ved, at denne regering altid og til evig tid vil tage arbejdsgivernes standpunkt.

Kl. 14.30

Jeg havde en formodning om, at Socialdemokraterne ville tage arbejdstagernes standpunkt. Det har man så ikke gjort, og det er måske det, der vækker min harme, og også det, der burde vække befolkningens harme. Socialdemokraterne vælger at indtage et arbejdsgiversynspunkt